

Из вышеизложенного следует, что необходима единая (стандартная) классификация телевизоров, которая позволит объединить в родственные группы широкий ассортимент телевизоров, находящихся в сфере обращения и предоставит возможность: упорядочить терминологию; облегчить учет спроса, изучение потребительных свойств и ассортимента телевизоров; совершенствовать учет и отчетность в торговой деятельности и сервисной сфере.

ЛИТЕРАТУРА

1. Лёс Ежи Про тот тип / Е. Лёс // Бизнес. – 2009. – № 38. – С. 57–58.
2. Васильева И. И. Энергосберегающие технологии на рынке телевизоров / И. И. Васильева // Управление торговлей: теория, практика, инновации: Материалы II междунар. науч.-практ. конф., 12–13 ноября 2009 г. : тезисы докл. – М. : Издательско-торговая корпорация «Дашков и Ко», 2009. – С. 254–257.

УДК 339.137.2:620.2

ФОРМУВАННЯ КОНЦЕПЦІЇ ЯКОСТІ ТОВАРІВ

І. М. Байдакова

Набуття економіки України статусу ринкової, приєднання держави до Світової організації торгівлі, економічні перетворення висувають більш високі вимоги до забезпечення якості продукції на ринку.

Сучасний стан конкурентоспроможності вітчизняних підприємств [1] свідчить про те, що вони працюють в умовах, по-перше, обмежених сировинних, фінансових, технічних і трудових ресурсів; по-друге, невирішених соціально-трудовах проблем (високий рівень ручної праці, не привабливі, важкі та шкідливі умови роботи); по-третє, низького рівня якості менеджменту, організації виробництва, нормування праці та обліку витрат; по-четверте, низької купівельної спроможності населення; по-п'яте, низької конкурентоспроможності частини підприємств на внутрішньому та зовнішньому ринках. Через це посилюється значення вирішення проблеми забезпечення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств на теоретико-методологічному рівні.

Дослідження теоретичних проблем і практичного застосування положень теорії конкурентоспроможності відображені в працях іноземних учених: Г. Л. Азоева, І. Ансоффа, Г. Асселя, Ф. Котлера, Г. Минценберга, М. Портера, Ф. Тейлора, А. Сміта, А. Файоля, Р. А. Фатхутдінова, Р. Уотермена, Е. Чембер-

лена, Й. Шумпетера, О. Ю. Юданова, а також вітчизняних – В. А. Білошапки, В. Л. Діканя, І. З. Должанського, Г. В. Загорія, Ю. Б. Іванова, С. М. Кваші, Л. С. Кобиляцького, Н. Н. Лепи, Л. В. Романової, Г. М. Скударя, О. Б. Чернеги. Окремим питанням підвищення конкурентоспроможності підприємств присвятили свої праці Л. В. Дейнека, Т. Л. Мостенська, П. В. Осіпов, В. А. Павлова, М. П. Сичевський та інші.

У дослідженнях учених аналізувалися різні аспекти забезпечення конкурентоспроможності підприємств [3]. Проте в сучасній економічній літературі не існує єдиного підходу до формування системи забезпечення конкурентоспроможності підприємств, а також відсутні теоретичні розробки, у яких би враховувались особливості досягнення конкурентоспроможності підприємствами різних галузей. Набуває вагомого значення вирішення цієї проблеми безпосередньо на рівні підприємств окремих галузей шкіряно-взуттєвій промисловості, зважаючи на специфічні особливості та світові тенденції її функціонування. Саме шкіряно-взуттєва промисловість, враховуючи її складний фінансовий стан, необхідність технічних, технологічних, організаційних, соціально-трудовах, економічних змін і низький рівень конкурентоспроможності, потребує системно-

го й комплексного дослідження щодо обґрунтування системи забезпечення конкурентоспроможності підприємств, відсутність якого в умовах загострення конкурентної боротьби є однією з ключових причин кризових процесів у підприємствах галузі.

Необхідність докладного дослідження складових і поняття «конкурентоспроможність продукції» пояснюється зростанням відомих і нових вимог споживачів до реалізованої промисловими підприємствами продукції.

На підставі різноманіття факторів, що впливають на підвищення конкурентоспроможності продукції, бажано відмітити складові конкурентоспроможності продукції залежно від виду діяльності, а саме маркетингової, виробничої, економічної, торгової та сервісної.

Реалізація національної політики у сфері якості має здійснюватися з урахуванням стану розвитку вітчизняного ринку, а також динаміки інтеграції української економіки у світову, а національного ринку – в світовий. З огляду на це необхідно розробити плани першочергових заходів, спрямованих на реалізацію завдань стратегічного характеру.

Кожен центральний орган виконавчої влади повинен формувати свої завдання і розробляти стратегію дій, що впливають із концепції національної політики України у сфері якості, і бути спрямованим на їх реалізацію, а також вносити відповідні доповнення і зміни в документи, які визначають функції органу.

Держава повинна сприяти розвитку та вдосконаленню систем підтвердження відповідності якості як законодавчо регульованій, так і в нерегульованій сфері. При цьому особливу увагу слід приділяти сертифікації систем якості як найбільш об'єктивній оцінці ефективності їх функціонування на підприємствах.

Оскільки наявність сертифікатів на системи якості, що підтверджують відповідність вимогам стандартів ISO серії 9000 та інших аналогічних стандартів, є важливим чинником забезпечення конкурентоспроможності товарів і послуг, а в деяких випадках – обов'язковою умовою укладання контрактів чи допуску підприємств до участі у тендерах, то необхідно розвивати діяльність, спрямовану на сертифікацію, а також активно домагатися визначення

вітчизняних сертифікатів за кордоном. Держава повинна сприяти входженню українських організацій і органів із сертифікації систем якості до міжнародних і регіональних союзів і угод, а також акредитації українських органів із сертифікації за кордоном.

Упровадження ефективних систем якості потребує високого професіоналізму, опанування сучасних методів і способів управління якістю з боку керівників усіх рівнів. Тому необхідно запровадити систему безперервної підготовки та перепідготовки спеціалістів у сфері якості.

Рух за якість і досконалість в Україні можна активізувати за допомогою законодавчої та нормативної його підтримки. При цьому законодавчі та нормативні акти у сфері якості мають бути гармонізовані з відповідними міжнародними та європейськими актами з урахуванням передових досягнень вітчизняної науки і техніки.

З іншого боку, Україна повинна намагатися брати участь у розробці міжнародних норм, правил і стандартів, які потрібні для її економіки, що сприятиме просуванню нашої держави на європейський і світовий ринки. Держава повинна активно підтримувати та стимулювати ті підприємства й організації, які докладають зусиль до підвищення науково-технічного рівня виробництва і якості своїх товарів, а також до вдосконалення систем забезпечення якості й управління якістю. Щоб заручитися державною підтримкою, підприємствам доцільно залучати інвестиції, надавати кредити, здійснювати бюджетне фінансування через національні та державні програми.

Визначаючи підприємства й організації, яким буде надано державну допомогу, доцільно керуватися спроможністю їх протягом періоду надання державної підтримки забезпечити належний рівень якості та досконалості, що відповідає національним інтересам України. Національні, державні та регіональні цільові програми повинні включати чіткі завдання щодо забезпечення необхідного рівня якості товарів і послуг, а також створення на підприємствах сучасних ефективних систем управління якістю.

Для підприємств і організацій, що освою-

ють і випускають конкурентоспроможну продукцію, а також виконують роботи, спрямовані на поліпшення якості в інтересах України, доцільно створювати відповідні правові, економічні, соціальні й організаційно-технічні умови, в тому числі впроваджувати пільгові кредитно-фінансовий і податковий режими, які б сприяли якнайшвидшому розв'язанню завдань щодо системи менеджменту якості (СМЯ).

Розробку та впровадження системи менеджменту якості (СМЯ) як проекту можна розділити на такі проектні етапи: утворення організаційної структури та виділення інших необхідних ресурсів СМЯ; складання вимог до СМЯ; встановлення фактичного стану СМЯ; складання Комплексного плану проекту

СМЯ; розробка Політики підприємства в галузі якості; розробка документації СМЯ і виконання інших запланованих заходів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Павлова В. А. Конкурентоспроможність підприємства: оцінки та стратегія забезпечення / В. А. Павлова. – Д. : Вид-во ДУЕП, 2006. – 276 с.
2. Ліпич Л. Г. Прогнозування та регулювання індивідуального споживання продовольчих товарів : [монографія] / Л. Г. Ліпич, О. В. Кошій. – Луцьк : Надстир'я, 2000. – 215 с.
3. Шинкаренко В. Г. Управління конкурентоспроможністю підприємств / В. Г. Шинкаренко, О. Н. Криворучко. – К. : Консультант, 2003. – 164 с.

УДК 621.327

ФАЗОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОТУЖНОСТІ ЛЮМІНЕСЦЕНТНИХ ЛАМП ЕЛЕКТРОННИМИ ПУСКОРЕГУЛЮВАЛЬНИМИ АПАРАТАМИ

А. М. Лупенко, кандидат технічних наук

У сучасних високоякісних електронних пускорегулювальних апаратах (ЕПРА) з високочастотним живленням (30–100 кГц) люмінесцентних ламп (ЛЛ) широко використовуються методи регулювання їх потужності, тобто світлового потоку (дімінг) способом зміни частоти комутації напівмостового або мостового резонансного інвертора напруги (частотне регулювання) [1, 2], зміни напруги живлення такого інвертора (амплітудне регулювання) [2, 3], зміни зсуву фази між вихідними напругою та струмом інвертора (фазове регулювання) [4], зміни коефіцієнта заповнення прямокутних імпульсів інвертора (ШІМ-регулювання) [2, 5], або ж поєднанням таких методів (комбіноване регулювання) [6]. Режим роботи лампи і характеристики комплексу ЕПРА-ЛЛ при регулюванні потужності суттєво змінюються. Аналіз фазового регулювання

потужності ЛЛ розглядався в праці [4], але ряд суттєвих питань (таких як залежності границь часової затримки між імпульсами інвертора, потужності підігрівання електродів лампи, напруги запалювання лампи, втрат у вихідному каскаді від потужності лампи, та чутливість потужності до фазового зсуву), які є важливими для проектування ЕПРА, або залишено поза увагою, або ж розкрито недостатньо повно.

Актуальність досліджень обумовлена необхідністю раціонального вибору параметрів ЕПРА, які б забезпечили високоякісні характеристики комплексу ЕПРА-ЛЛ в усіх режимах їх роботи – підігрівання, запалювання та підтримання заданої робочої потужності ЛЛ зміною напруги живлення інвертора. Крім того, постає задача порівняльного аналізу методів регулювання потужності ЛЛ, визначення їх переваг та недоліків для встановлення